

Orenburgo mieste gyvena apie 700.000 gyventojų. Dauguma iš jų - pravoslavai, bet paskutiniai statistiniai duomenys skelbia, kad netrukus musulmonai pralenks didžiausią Rusijos krikščionišką bažnyčią. Nors ten yra baptistų bažnyčia, kuriai jau 200 metų, protestantų tame mieste tik menka dalelytė. Šalia jos šiuo metu steigiama nauja bendruomenė, kurioje turėjau progos pasidaruoti ir aš.

Apie misiją Orenburge būtų galima pasakoti labai daug. Visas tas laikas buvo labai intensyvus. Tad ne kartą jaučiausi siaubingai pavargusi ir niekaip nepriprantanti prie naujovių. O jų pas rusus netrūko. Dažnai nesuprasdavau, iš kur turiu tiek fizinių ir emocinių jėgų. Realiai išgyvenau stiprybę tik iš Viešpaties malonės ir mane palaikančių žmonių maldų dėka. Esu jiems be galo dėkinga kad darbavosi kartu su Viešpačiu ir manimi! Buvo be galo svarbu žinoti, kad esu ne viena ir tokiu būdu patirti Kūno vienybę!

Trumpai pasidalinsiu savo įspūdžiais apie rusus. Tai labai atviri, paprasti, lengvai priimantys, svetingi, rūpestingi žmonės, nors daugumai iš jų būti maloniu žmogum yra didesnė vertybė nei būti teisingu. Mane labiausiai žavėjo tai, kad žmonės nuolat bendrauja. Ten esanti komanda ypatingą dėmesį skiria nekrikščionims. Kiekvienas be galo daug laiko leidžia su nekrikščionimis. Jiems niekas netrukdo: nei šeima, nei vaikai. Iš jų mokiausi labai daug ko! Visas jų gyvenimas pašvęstas tam, kad žmonės girdėtų apie Jėzų.

Įdomu buvo stebėti save. Mano jautrumas tikrai išaugo. Nežiūrint į sunkumus, kurių netrūko, išgyvenau begalinį Dievo gerumą, Jo meilę. Kiekvieną dieną džiaugiausi Jo malone. Viešpats nuostabiai veikia. Tiesiog negalėjau atsistebėti, kaip įvairiose situacijose Jis panaudoja mano silpnumą. Pradėjau Jam dėkoti už mažiausias smulkmenas. Dėkojau už materialius dalykus, už valgį, kad kažko nepamiršau pasiimti ir t.t. Mokiausi dėkoti už viską, viskuo džiaugtis, nes supratau, kad viską gauname iš Jo rankos ir Jo malonės.

Štai - vienas pavyzdys, kaip jis veikė per mano silpnumą stovyklos metu. Manęs paprašė kažkaip pristatyti Evangeliją. Pasirinkau „Tilto iliustraciją“. Tik iš Viešpaties malonės pasakiau kažką suprantamo, nes tikrai silpnai kalbėjau rusiškai. Po stovyklos priėjo viena dalyvė ir sako, kad jai taip įstrigo mano pasakojimas, jog ji gali atkartoti jį iki smulkmenų. Jos manymu, Dievas pasirinko mane, kad savo kalbos nemokėjimu visus prikaustyčiau klausytis. Mat man nežinant žodžio, visi stengėsi padėti.

Visą šį laiką, tarnaudama ir bendraudama su žmonėmis, girdėjau kaip Viešpats man kalba tiesiai į širdį, ragindamas toliau pasišvęsti misijai. Vieną akimirką labai aiškiai pamačiau, kad turiu rinktis: saugų, man patogų bei priimtina gyvenimą ir pasiaukojantį, daug reikalaujantį, bet palaimintą gyvenimą pagal Jo valią.